

Třela se tak dlouho o zeď, až se jí podařilo shrnout si šátek z očí. V místnosti byla tma jako v pytli a jediné, co slyšela, byl její vlastní zrychlený dech, neboť se jí znovu začínala zmocňovat panika. Zkrotila ji tím, že se přinutila vědomě dýchat – nádech nosem, výdech ústy –, nechala mysl upadnout do modlitby a obklopila se svými svatými. Představovala si, jak jí uvolňují provaz na zápěstích a masírováním probouzejí ruce k životu. Neříkala si, že nemá strach. Už dávno, po jednom zlém pádu, jí otec vysvětlil, že jenom blázni se ničeho nebojí. *My se strachu nevyhýbáme*, řekl jí tenkrát. *Privítáme ho jako nečekaného návštěvníka a posloucháme, co nám chce říct. Když se dostaví strach, něco je na spadnutí.*

Inej měla v úmyslu postarat se o to, aby se něco začalo dít. Ignorovala bolest v hlavě a přinutila se přeplazit místnost, aby odhadla její rozměry. Pak se opřela o zeď a s její podporou se postavila na nohy. Pohybovala se pomocí poskoků podél stěny a poslepu se snažila nahmatat dveře nebo okna. Když zaslechla kroky, praštila sebou na zem, nestihla si ale dát zpátky pásku přes oči. Od té doby jí strážce uvazovaly šátek pevněji. Ale bylo to jedno, protože už našla ventilátor. Jediné, co teď potřebovala, bylo vymyslet způsob, jak se dostat z provazů. Kaz by to dokázal ve tmě a nejspíš i pod vodou.

Jedinou příležitost, kdy si mohla důkladně prohlédnout místnost, kde ji drželi, měla během jídla, protože přinášeli lucernu. Nejdřív zaračotily klíče v několika zámčích, načež uslyšela otevírání dveří a bouchnutí tácu postaveného na stůl. O chvíli později jí z očí jemně zmizel šátek – Bajan nikdy nebyl hrubý ani zbrklý. Neměl to v povaze. Vlastně měla podezření, že něco takového je daleko za hranicemi pečlivě upravených rukou tohoto mladého hudebníka.

Na tácu samozřejmě nebylo nikdy nic ostrého. Van Eck měl dost rozumu, aby jí s důvěrou svěřil jediné lžiči. Inej tak aspoň využívala každičkou chvílku, kdy neměla zavázané oči, k tomu, aby pečlivě prostudovala každíčkový centimetr holé místnosti. Hledala jakékoliv stopy, jež by jí pomohly uhádnout, kde je, a naplánovat útěk. Nebylo mnoho, čeho by se

mohla chytit – betonová podlaha, kde nebylo nic než hromádka příkrývek, které jí dali, aby se mohla v noci přikrýt, stěny obložené prázdnými policemi, stůl se židli, kde jedla. Nebyla tam žádná okna a jedinou známkou toho, že jsou asi pořád v Ketterdamu, byl vlhký pach soli ve vzduchu.

Bajan jí vždycky rozvázal ruce za zády a znovu jí je svázal, ale vpředu, aby se mohla najíst – jenže od té doby, co objevila ventilátor, se v jídlu jen nimrala. Jedla jen tolik, aby si udržela sílu, ani o trochu víc. A tak když jí dnes večer přinesl Bajan v doprovodu dozorců na tácu jídlo a ona ucítila jemnou vůni párku s kaší, v žaludku jí hlasitě zakručelo. Byla od hladu malátná, a jak se chtěla posadit, převrhla tác ze stolu na zem. Hrněk a miska z bílého porcelánu se rozletěly na kusy. Její večere se vykloupila na podlahu – kouřící hromádka voňavé patlaniny s porcelánovými střepy – a ona nemotorně přistála hned vedle, div že obličej nezabořila rovnou do kaše.

Bajan zavrtěl tmavou, hedvábnou hlavou. „Jsi slabá, protože nejíš. Pan Van Eck říká, že tě mám nakrmit násilím, jestli to jinak nepůjde.“ „Zkus si to,“ vzhledla k němu ze země a vycenila zuby. „Bez prstů budeš těžko učit lidi hrát na piano.“

Ale Bajan se jenom zasmál, až mu v ústech zasvítily bílé zuby. Pomohli jí s dozorcem zpátky na židli a nechal donést nové jídlo.

Van Eck pro ni nemohl vybrat hlídače lépe. Bajan byl Sulijec jen o pár let starší než Inej, s hustými černými vlasy, které se mu na krku vlnily, a temnýma protáhlýma očima orámovanýma řasami, jež byly tak dlouhé, že by s nimi mohl klidně odhánět mouchy. Řekl jí, že pracuje u Van Ecka jako učitel hudby, a Inej nešlo do hlavy, jak si Van Eck mohl takového kluka přivést do domácnosti, když má ženu o dobrou polovinu mladší, než je on sám. Musí být buď nesmírně sebevědomý, nebo nebetyčně blbý. *Podrazil Kaze*, připomněla si. *To mluví spíš pro tu druhou variantu.*

Jakmile dozorce odklidil nepořádek – Bajan by se k takové práci nesnížil – a donesli jí nové jídlo, Bajan se opřel o zeď a dohlížel na to, jak jí. Nabírala prsty kaši, ale dovolila si sníst jen pár nanicovatých soust.